

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Varia miracula à S. Ignatio post mortem edita. Cap. XVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

bus exaudiebantur & intelligebantur percommodè.

Alexandrum Petronium, in obscuro, ob clausas fenestras ac portam, & tenebricoso cubiculo iacentem inuisens, illum suæ faciei supernaturali splendore illustravit, atque sanavit.

Eleutherium Pontanum per duos annos, & eò amplius, grauisimis quibusdam à diabolo tentationibus oppugnatum, suo aspectu & sermone penitus ab illis liberavit. *Ego istud, inquit in re simili S. Bernardus, suscitata miracula mortua censeo preferendum, quòd exterior quidem ibi, hic verd interior reuixit homo.*

Cùm Lauretanum Collegium grauisimè infestaretur à dæmonibus, in varijs humanis belluinisque formis sese spectandos obijcientibus, & adhibiti vñtati exorcismi, aliaque his adhiberi solita, terrores illos nequaquam depellerent. Rector Collegij per epistolam ad sacrificia & preces IGNATII confugit. Ille re cognitâ, suis precibus & epistolâ confestim non modò in præsens, verùm etiam in posterum Collegium ab illis dæmonum terriulamentis liberum reddidit.

Mulieris arido & emortuo brachio vitam & motum reddidere panni sancti IGNATII piè ab ea abluti.

Iudæum quendam Isaac furenti & obstinato animo Christiana Sacra respuentè, cùm ab alijs neque blanditijs, neque vllâ alia ratione ad sanam mentem reuocari posset, adductum ad se S. IGNATIVS, his tantùm tribus verbis prolatis: *Mane nobiscum Isaac,* repentè placauit, atque ad Baptisimum perduxit.

Vir quidam insignis, cùm turbulentior esset, quàm vt eum diutius ferri oporteret, eiusque animum S. IGNATIVS blandis sanate monitis non posset, ad extremum oratione conuersa, Diuinam testatus iustitiam, accœlestis iræ minas intentans, tantum ardorem spiritus præ se tulit, ipsi vt parietes rectaque non dubio motu nutare & concuti viderentur. Quo terrore percussis qui aderant, illico procumbentes, Dei pacem precibus ac votis exposcere. Ipse verò qui accusabatur, exanimis ad pedes S. IGNATII sese confestim abiecit ac supplex confusa voce, culpæ veniam petijt, seq̃e posthac in officio fore pollicitus est.

P. Leonardum Kesselium Coloniae manentem, magnum inceserat desiderium videndi sanctum IGNATIVM Romæ tunc existentem, plus 300. milliarijs inde distantem. Cùm ergo à sancto Patre petijisset per literas sibi vt Romam pedibus ire liceret, respondit S. IGNATIVS, eius præsentiam Coloniae propter aliorum utilitatem necessariam esse. Præterea ne de statione decederet, posse Deum aliâ ratione sui videndi copiam dare, sine tam longi itineris laboribus. Igitur die quadam P. Leonardo vigilanti,

viuus adhuc & spirans S. IGNATIVS apparuit, cum eoq̃e diu differuit, miroq̃e gaudio eum perfudit.

Sæpè morbo oppressus sanctus Pater, si quis nodus existeret, ad quem expediendum virtute illius esset ac prudentiâ opus, statim quodammodo conualecebat, & animo corpus regente, sanus fortisque videbatur. Ex quo illud iam domesticis tritum erat, quoties ex morbo decumberet, optandum esse, vt aliquid eiusmodi existeret, ad quod explicandum IGNATIVS è lecto surgere & morbum depellere cogetur.

CAPVT DECIMVMSEPTIMVM.

Varia miracula à S. Ignatio post mortem edita.

IN Processibus pro Canonizatione sancti IGNATII, primùm autoritate Ordinatorum, deinde Sedis Apostolicæ, confectis, plura quàm ducenta recensentur miracula S. IGNATII meritis & interuentu, post mortem patrata. Sunt præterea & alia quàm plurima, non minus vera cæteris, necdum in tabulas publicas relata (quia priora pro Canonizationis negotio, fuerit sufficientissima) grauisimis tamen testimonijs, hominum omni exceptione maiorum, confirmata, typisque & Romæ, & in alijs Italæ locis, & in Hispania, & in Germania, & alibi cum approbatione eorum, quorum intererat, vulgarata. Hoc loco aliqua tantùm in medium adferat libuit, quia multa, ob promissam compendij breuitatem, non licet.

Cùm S. IGNATII defuncti corpus, exequiarum causa, iaceret in feretro, Bernardina Romana, filiam strumis iam diu laborantem quam arte nullâ medici sanare valuerant, ad osculandas mortui manus adiuuere vehementer optabat, certam ex eo contactu filiz valetudinem sibi pollicita: sed cùm præ turba, impetu sæpè capto, puella nunquam ad sacrum corpus accedere potuisset, mater ex sancti IGNATII vestimentis frustulum adeptâ, simul atque collo filiz alligauit, morbus euanuit.

P. Nicolaus Bobadilla longâ febrî diu vexatus, quâ, cùm in lectulo B. Patris recubisset, illico liberatus est.

Minorissæ matrona nobilis tres ipsas horas ante partum nullas viuentis in vtero prolis, motiones experta, factum mortuum effuderat, cuius cùm infelicem exitum deplorarent altantes, maximè quòd sacris Baptismi aquis, tinctus non esset, tandem obtetrix, elapsa semihorâ post partum, præferendo spiritu S. IGNATII opè implorat. Vix preces exorsio fuerat, cum proles liuida iam & subnigra reuixit.

Infantem mulieris Indæ filium mortuum S. IGNA.

S. IGNATIUS inuocatus, vitæ restituit.

Cæcis compluribus lumen oculorum : surdis auditum : claudis gressum, mutis loquelam : paralyticis, alijsque desperatis à medicis, mortique iam proximis, perfectam sanitatē reddidit.

Multis post mortem apparuit, aut molestas tentationes discutens, aut à morbis periculisque liberans, aut salutaria monita tradens, aut futura prænuncians, aut cælesti dulcedine suos clientes perfundens : quin etiam illo ipso quo Romæ obiit, momento (vti postea ex horarum collatione compertum est) sanctæ & nobili faminae, Margaritæ de Lilijs, gloria splendidus apparuit, cælum petens, eique tanquam insigni Bononiensis Collegij benefactrici, Societatem commendans.

Multi dæmones ex obsessorum corporibus, & ex ijs quæ infestabant domicilijs, sancti Patris Reliquijs, & eiusdem imaginibus appensis, exacti sunt.

Multos morbos, oleum lampadis ante eius imaginem ardentis, mirabiliter depulit.

Plurimis difficili partu extremè laborantibus, inuocatus S. IGNATIUS succurrit, sterilibusque prolem dedit.

Carpentora acti cum honesta matrona infantem Mauro immotoque similem edidisset, & dubitaretur, quid in re pene prodigiosa faciendum esset, salutarinè vndâ tingi posset, an expectandum, donec spirare deprehenderetur, sancto tandem IGNATIO inuocato, suauis cuiusdam Canonici, puer non tantum saluus, sed alacer etiam ac formosus apparuit.

Nonnullos à Pleuritide sanauit.

Aliquos ab hostium incurfione defendit.

Aliquot præceps ruentes, ne læderentur, inuocatus effecit.

Cosentæ pridie festi S. IGNATII Angelus Lopezius ad animi sui significationem aliquot in fenestris laternas papyraceas collocauerat, adiuncta Beati Parentis effigie singulis, & vsurpabat identidem magno sensu gratulationis. Io. Loyola, B. Pater Io. cum ergo maximè gestiret, accidit, vt ignem flante vento laterna cõciperet, quam deslagrare animaduertentes, nihili quidam de plebe homines, irridere viri pietatem, exprobrare superstitionem, alliterationibus etiam amariusculis inuicere festam acclamationem. At, at, Beatus viritur, at, at, Loyola crematur. Excanduit hinc immodicè Angelus, & actus intemperantia religionis in IGNATIUM; Ego verò, sic existimo, (inquit) eam esse Beati Viri sanctitatem, ambustam vt imaginem ab incendio vindicare possit. Neque fefellit opinio, quippe flamma, depasta chartam adiacentem, abstinuit ab imagine, vel attestata viri sanctimoniam, vel obsecuta religioni operantis.

Bracarum, infante in lucem progresso, mater

Lancii Opus Tom. 2.

multos dies continuo sanguinis fluxu debilitata, vix ipsa ne sanguinem sequeretur, continebat animam; epotâ aquâ, quâ filum de Beati vestibus extractum immauerat, & sanguinis stitit profluuium, & pristinas corporis vires redijisse perferens.

In Oppido Guimaraensi honesta fæmina amissis oculorum auriumque sensibus, cælesti iam præmunita viatico, sacroque oleo delibata, mentis experta iacebat; cumque ei postremæ voces piè acclamarentur, affidenti pro amicitia fæminæ occurrit; nuper sibi à filio, in Societate degente, missam esse particulam cinguli, quo in viuis B. Pater corpus astringere solitasset : magnâ ergo fiducia, & in Deum reuerentiâ eam applicat ægrotâ, quo factò, illa paulatim sensus recipere, respirare, manus explicare, ingeri cibû sibi postulare, medicis ob repentinam salutem obstupescens : quæ omnia iuratis postmodum testimonijs, publicè sunt confirmata.

Calari filius cuiusdam natu maior, inter prandendum arripito cultro minoris fratris ferit oculum; Nobilis item puella simili modo dū accumbentibus cibos diuidit, grauiter in altero oculorum læditur; ambo Beati IGNATII imploratâ ope, præter aliorum spem, omni periculo fuere liberati.

Aliam, quatuor mensium languores continui, aded debilitarant, omni vt pedum officio eam priuarint; aduentante sacro die S. IGNATII, cum frui & ipsa communi in templo nostro lætitiâ percuperet, suo minimè frustrata desiderio fuit; depulso enim malo, pedibus pristinae firmitati restitutus, læta sacris astitit.

Ibidem concrepantibus vndique tormentis bellicis, die qui festum Beati IGNATII præcesse rat, puella necdum loqui sciens, & ad cuius aures nunquam IGNATII nomen peruenerat, cum admiratione omnium inclamauit : Cras Beati IGNATII dies est; adstantes auditâ re admirabili rei meliùs experiundâ, denuò quidnam sequenti die futurum sit, ab infante exquirunt; eadem responderi audiunt.

Majoricæ, fæmina luxatione neruorum claudicabat, ita vt nisi fulcris innixa non incederet; itaque cum tota iam ciuitas tympanorum, vocum, tibiaramque concentu perstreperet, illi Deus nostrum templum adeundi iniecit mentem. Ite parat, dissuadet soror, ne multitudine hominum compressa intereat. Nihil audit hæc, iter aggreditur, & ecce tibi inopinata sanitas, firmitasque pedum; grallas ponit, & nullo admiculo vsa in templum venit, vbi sacrum Eucharisticum fieri gaudens postulauit.

Aliam quæ præteritis annis, eiusdem Parentis optimi beneficio lumen receperat, iam desperatâ salute Physici quatuor reliquerant, illa verò non nescia per quem lucem aspexisset, omnes iterum spes, cogitationesque in eundem medicum

E e e d i c u m

dicum conjicit. Vocat itaque nocte quadam puellam, ex ijs vnam, quæ assidere illi solebant, atque *propera*, inquit, *curriculo contendere, emittentem splendorem intueri: si præsto fuisses, ocyus vidisses, ruique meum sanctum hic IGNATIUM me inuisentem, incolumis enim ego iam sum & salua.* Exitus probauit dicta, ipsi etiam medici affirmare coacti sunt, occulta vi fuisse sanatam.

Montij in Gallecia, cum ingens incendium per dies aliquot syluam absumeret, totoque tractu sumptis viribus sese longè lateque diffunderet, nullaque humana vi retundi reprimique posset, ventoque repente flante, totum incendiū ad messes oppidumque accederet, nec iam ab agrorum ædiumque conflagratione, tres quatuorue passus distaret, quicquam arreptā S. IGNATIUM imagine, quam secum ferebat, qua parte ignis vehementius se iactabat, & deteriorem cladem minabatur, factā precatione in mediū coniecit, statimque vis illa furorque remissus est, flamma quæ altissima erat, deiecta, ac penitus euaniuit, totum denique incendium retro ad fastigia, quæ descenderet, celeriter reuersum. Et quod mirabilius est, mulier, quæ imaginis iactū attentè perspexerat, in ipsos fumantes stipites insilijt, digitis cineres scalpit, nulloque ardore impedita, è medijs prunis S. IGNATIUM imaginem extraxit.

Friburgi, cuiusdam mulieris filiolus triennis brachiolum confregerat, mater iram absentis mariti pertimescens, sanctum IGNATIUM inuocat: vix illa preces absoluit, natum ingenti lætitiā sanum & integrum ante oculos intuetur.

Vulneratis grauissimè, & ad curationem vulnerum, longo temporis tractu indigentibus, S. IGNATIUS inuocatus, repente succurrit.

A multis pestilentie lues, sæuissimè enecans quàm plurimos, vel illatæ imaginis S. IGNATIUM præsentia, vel eius reliquiarum contactu abacta est.

Platijs, Baro quidam conspicatus cælum densis nubibus atrisque obduci, graue tritico in areæ aceruato incommodum timebat: fecit arcedæ tempestatis votum, sancto IGNATIO, & cum pluujs omnia natarent, Baronis aream ne gutta quidem tetigit.

Neapoli Vincentius Paganus, dum in celebritate sancti IGNATIUM, artificiosos ignes parat, per imprudentiam manum fœdè adurit: accurritur à feminis agnatis, & vstulatæ dextræ chyrographum S. IGNATIUM supponitur, ad cuius tactū illico remisit dolor, & qui nonnisi statuta die descēdit solet, ambustæ partis ardor, nihilosecius extemplo refruxit.

Hypothus nauticator magnā prope Neapolim pelagi tempestate iactatus, fluctibus iam absorbebatur, & inuocato sancto IGNATIO, cōtinuò deseruit æstus agitati maris.

Catanzarij honesta femina filium è Gasparo Mariscano coninge suscepit, cui ducta S. IGNATIUM obseruantia, nomen IGNATIO indici cupiebat, malente viro (quod in vrbe facta D. Irenæi ossa asseruarentur) Irenæum dicit: qui demum post diurnam altercationem conueniunt inter se, ut puer Ignatius Irenæus appellaretur. Verum ea consensio, fuit iuge litium seminarium. Vxor enim Ignatium & nuncupabat, & nuncupari à vernaculis seuerè exigebat: contra Gaspar, omnes vrgere, dicerent Irenæum. Erat fere mensis accepto iurgio tertius, & vterque mane quodā in asserendo nonnihil incaluerat, cum ioco pater, contentio, inquit, pueri arbitrio decernatur. Mater conditionem accipit: tum Pater percontatur ludibundus à trimestri filio, quomodo appellari vellet, cum eecè diuinitus infanti, vi fandi donatū identidem distinctè hoc nomen effatur, IGNATIUS. Commouit vox illa patrem, qui nouitatem admiratus prodigij, IGNATIUM exinde nominari infum filium S. IGNATIO mancipauit.

In occidentali India in agro Peruano Christophorus Martinus de Peredes quadriennio integro, vno primū, post gemino scipione pedum imbecillitatem sustinere cogebatur, is perceptā in B. IGNATIO celebritate, letitia populi gestientis: *Egone, inquit, hoc die cunctis triumphantibus, a symbolo quasi abeam? solus marear? Vix loquendi fecit finem, cum pedibus vires adduntur, firmantur adco, ut ipse sine alio adminiculo, alterā statim luce in Collegium ieret.*

Benedictum Lopezium Argentifodinz Prefectum, dum Æthyopem fugitiuum insequitur, quinque ex aduerso homines aggrediantur, punctim cœsimque petunt, exequo deturbant, inhumaniter tractant. His in angustijs ille sanctum IGNATIUM inuocat: statimque sanctus Pater & videndum se obulit laboranti, & ambabus manibus apprehenso epitogio, hostium ictus auertit. Ille demum his in fugam, beato in cælum, euntibus, incolumem se & integrum, vulneratis licet vestibus & galero, reperit.

Nobilis quædam femina Auenione, filium habebat magnis & assidujs exercitijs febribus, cui insuper manus altera vi morbi luxata conuulsaque fœdum in modum resupinabatur, ut ex medicorum sententia, si minus vitam, dextræ saltem vsum perditurus videretur. Mouit ea res religiosam virginem, ægro propinquitatis nomine coniunctam, ut S. IGNATIO tria Sacra, totidemque cereos pro salute nepotis voueret. Quo factō, confestim puer omnino conuulsus, manusque suo loco restituta, hædem miraculi fecit certiore.

Isabella Rebelles Sanctimonialis dum Baccinone aliquid operis in alto loco molitur, repente tam graui casu ad terrā collapsa est, ut totū os coxendicis seu fœmoris, quod maximum est

est in humano corpore, contractum fuerit. Vocatus medicus & chyrurgus, omnia medicamenta, quae illorum ars postulabat, summa diligentia per 40. dies & eo amplius, euentu plane irrita, adhibuerunt. Denique eò valetudo deuenerat, vt aegrotata apud omnes esset citra vllam spem salutis, & eadem die moritura crederetur. Sed vt reliquam S. IGNATII ossi contracto applicauit, statim sanata est.

Hieronymi Honuphrij puer decennis in supercilio lethale vulnus prope tempora accepit, propter quod totius oculi tumor & vehemens febris accesserant. A chyrurgo per mensem integrum medicamenta, irrita conatu, adhibita. Etenim vulnus non solum non solidabatur, sed adeò latum & profundum erat, vt inferendum esset linamentum digitale, tantaque sanie ac putredine fluebat, vt chyrurgus ipse fatis miraretur. Mater voto facto puerum sancto IGNATIO commendat. Et ecce dum aduocato altero chyrurgo ad certius curationis consilium, remouentur fasciæ quibus vulnus erat opertum, illud penitus obductum, clausum & solidatum inuenerunt.

Ferdinandus Pretel in febrim primò tertianam, deinde duplicem, mox pestilentem incidit, cum quodam mentis stupore, & extraordinarijs horribilibus, à medicis destitutis in supremo iam mortis discrimine versabatur. Omnis ergo Sacramentis ad mortem instructus, tenens imaginem S. IGNATII, eum inuocauit, & extemplo conualefcere cepit, maloque liberatus est.

Anna Barzellona ferè sexagenaria, per biennium & eo amplius paralyti tam grauitè vexata fuerat, vt immobilis esset ad omne opus, & gradus ascendere aut ex iisdem descendere non posset, nisi scipionibus innixa: quorum tamen beneficio potius reptabat, quam incedebat. Cum admota medicamenta nihil proficerent, ecce nouus apoplexiæ in altero latere morbus accessit, propter quem omninò impotens atque immobilis effecta in lecto decubuit. Humanis itaque remedijs se omninò destitutam intelligens, ad Capellam sancti IGNATII intra spatium duarum horarum accessit: adiuta auxilio Margaritæ sororis suæ, & admuniculis scipionum: ibique certo voto in honorem S. IGNATII emisso, illicò melius habere cepit, genu quod profusum erat immobile, statim flexit, institutam orationem absoluit, singulari quodam voluntatis sensu perfusa surgit, & demum lætabundè regreditur gradu expedito.

Ioannæ Claræ & Noguera viduæ Maioricensi cecitate laboranti, facultatem videndi reddidit S. IGNATIUS, frustulo eius ossis ac subscriptione eiusdem oculis applicatâ.

Plura qui volet S. IGNATII miracula, in vltima eius vita à Petro Ribadeneja Hispanicè edita, Madriti Anno 1601. impressa, & ab alijs

Lancicij Opusc. Tom. 2.

Latinè, Græcè, Italicè, Polonicè alijsque linguis reddita, inueniet, in præcipuis Italiæ, Hispaniæ, Galliæ, Germaniæ Urbibus alibi typis vulgata.

CAPVT DECIMVM OCTAVVM.

De admirabili Sanctitate S. Francisci Xauerij Socij & Spirituales filij S. Ignatij in eius gloriam redundante.

Natus est Franciscus Xauerius Anno Domini 1497. in Castello Xauera nobilibus Parentibus, Ioanne Lasso, regij consilij Præfide, & Maria Azpilenera Xauerij Oppidi & aliorum circa locorum Dominis, à quibus piè educatus Lutetiam Parisiorum missus est, vbi cum litterarum studijs animum excoleret, à S. IGNATIO per Exercitia Spiritualia, & pios sermones, ad Spiritualem Christi militiam cum octo alijs socijs, virtute & ingenio præstantibus, traductus est. Tandem cum Venetijs, Bononiæ, alijsque in Italia Urbibus præclaro sanctitatis exemplo & concionibus, alijsque pietatis officijs profuisset, Sacerdotio insignitus, rogatu Ioannis Tertij Lusitanæ Regis, à S. IGNATIO missus est in Indiam ad Orientales populos Christo adiungendos, à Paulo Tertio Pont. Max. potestate & dignitate Nuncij Apostolici ornatus.

In India fundatis multis Ecclesijs & Societatis Collegijs, disseminauit vbique Christi fidem: Trauancoridis Regnum Christo adiunxit, tum Ceilanum Insulam, tum Auream Cherfonnesum, tum Mauricam regionem, tum alias atque alias gentes barbaras: tum Iaponiam vltimam Orientis oram, vbi nunquam antea Christi nomen auditum erat, Euangelio iustrauit, indefesso semper animo, per immensa terrarum spatia, per aperta vitæ discrimina, contemptis exaltantis Oceani fluctibus, pyratarum atrocinijs, incommodisque infinitæ navigationis. Tandem in Sinense Regnum amplissimum expeditionem adornauit, vt Christi nomen ac cultum magis ac magis propagaret. Multa per decem annos quos in Indijs exegit, centena hominum millia ad fidem conuertit, & baptizauit: multos vitiorum cæno pertinaciter immerfos extraxit, Domino cooperante & sermonem confirmante sequentibus signis. Nam in vitâ plures quàm quatuordecim mortuos ad vitam reuocauit. Vnum puerum in ora Piscaria per horas aliquot in puteo demersum. In Oppido Mutan puerum alterum febre pestilenti extinctum, & per 24. horas ab obitu iacentem. Comorini tertium mortuum qui iam per diem integrum sepultus sub terra iacuerat, suscitauit. Propè Promontorium Comorinum vnam puellam, non longè ab eo loco, vxorem cuiusdam: In Insula Vaccare prope Ceilanum,

Ecc 2

puer-